DOI: https://doi.org/10.37547/supsci-ojhpl-06-09-36 **Pages: 322-330**

Oriental Journal of History, Politics and Law

SUPPORT SCIENCE

ORIENTAL JOURNAL OF HISTORY, POLITICS AND LAW

journal homepage:
https://www.supportscience.uz/index.php/ojhpl

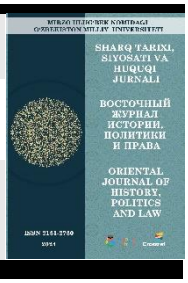

THE EVOLUTION OF MINILATERALISM IN CENTRAL ASIA: EVALUATING ECONOMIC AND STRATEGIC AUTONOMY IN 2026

Boburmirzo Odamboyev
Lecturer at the Department of Social and Humanities Sciences
International University of Asia
E-mail: odamboyevboburmirzo945@gmail.com
Bukhara, Uzbekistan

ABOUT ARTICLE

Key words: Central Asia, minilateralism, regional cooperation, strategic autonomy, economic diversification, Middle Corridor, C5+1, South Caucasus, transport corridors.

Received: 15.09.26
Accepted: 16.09.26
Published: 17.09.26

Abstract: This article analyzes the evolution of minilateralism in Central Asia and its impact by 2026 on regional cooperation, economic diversification, and strategic autonomy. It examines the transformation of the Consultative Meetings of the Heads of State of Central Asia, initiated in 2018, from an informal political dialogue into a more practical and increasingly institutionalized C5/C6 framework. The study argues that the principal advantage of minilateralism in the region lies in its ability to address shared problems through a limited negotiating format while preserving national sovereignty. Particular attention is given to the Trans-Caspian International Transport Route, the Middle Corridor, C5+1 formats, and expanding engagement with the South Caucasus as factors that broaden the economic and diplomatic options of Central Asian states. The findings indicate that minilateralism does not create economic self-sufficiency. Rather, it contributes to the diversification of external dependencies, the development of alternative transport routes, and stronger collective bargaining capacity in relations with external partners. At the same time, economic asymmetry, infrastructure constraints, water-resource pressures, implementation gaps, and geopolitical competition among major powers

remain important limitations on regional autonomy.

MARKAZIY OSIYODA MINILATERALIZM EVOLYUTSIYASI: 2026 YILDA IQTISODIY VA STRATEGIK AVTONOMIYANI BAHOLASH

Boburmirzo Odamboyev
Osiyo Xalqaro Universiteti
Ijtimoiy va gumanitar fanlar kafedrasi o‘qituvchisi
E-mail: odamboyevboburmirzo945@gmail.com
Buxoro, O‘zbekiston

MAQOLA HAQIDA

Kalit so‘zlar: Markaziy Osiyo, minilateralizm, mintaqaviy hamkorlik, strategik avtonomiya, iqtisodiy diversifikatsiya, O‘rta koridor, C5+1, Janubiy Kavkaz, transport yo‘laklari.

Annotatsiya: Mazkur maqolada Markaziy Osiyoda minilateralizmning shakllanishi va 2026 yilga kelib uning mintaqaviy hamkorlik, iqtisodiy diversifikatsiya hamda strategik avtonomiyaga ta’siri tahlil qilinadi. Tadqiqotda 2018 yildan boshlab Markaziy Osiyo davlatlari rahbarlarining Maslahat uchrashuvlari norasmiy siyosiy muloqot formatidan amaliy va institutsional jihatdan rivojlanayotgan C5/C6 mexanizmiga aylanishi ko‘rib chiqiladi. Maqolada minilateralizmning mintaqadagi asosiy afzalligi davlatlarning milliy suverenitetini saqlagan holda umumiy manfaatlarga ega masalalarni tor doiradagi muzokaralar orqali hal etish imkoniyati ekani asoslanadi. Shuningdek, Transkaspiy xalqaro transport yo‘nalishi, “O‘rta koridor”, C5+1 formatlari va Janubiy Kavkaz bilan aloqalarning kuchayishi Markaziy Osiyoning iqtisodiy va diplomatik imkoniyatlarini kengaytiruvchi omillar sifatida baholanadi. Tadqiqot natijalari shuni ko‘rsatadiki, minilateralizm iqtisodiy o‘zini-o‘zi ta’minlashni emas, balki tashqi qaramliklarni diversifikatsiya qilish, muqobil transport yo‘nalishlarini yaratish va tashqi hamkorlar bilan muzokaralarda mintaqaviy savdolashuv imkoniyatini oshirishni ta’minlaydi. Shu bilan birga, iqtisodiy nomutanosiblik, infratuzilmaviy cheklovlar, suv resurslari muammosi, amalga oshirishdagi tafovut va yirik davlatlar o‘rtasidagi geosiyosiy raqobat mintaqaviy avtonomiyaning asosiy cheklovlari bo‘lib qolmoqda.

ЭВОЛЮЦИЯ МИНИЛАТЕРАЛИЗМА В ЦЕНТРАЛЬНОЙ АЗИИ: ОЦЕНКА ЭКОНОМИЧЕСКОЙ И СТРАТЕГИЧЕСКОЙ АВТОНОМИИ В 2026 ГОДУ

Бобурмирзо Одамбоев
Преподаватель кафедры социальных и гуманитарных наук
Международного университета Азии
E-mail: odamboyevboburmirzo945@gmail.com
Бухара, Узбекистан

О СТАТЬЕ

Ключевые слова: Центральная Азия, минилатерализм, региональное сотрудничество, стратегическая автономия, экономическая диверсификация, Средний коридор, С5+1, Южный Кавказ, транспортные коридоры.

Аннотация: В статье анализируется становление минилатерализма в Центральной Азии и его влияние к 2026 году на региональное сотрудничество, экономическую диверсификацию и стратегическую автономию. Рассматривается трансформация Консультативных встреч глав государств Центральной Азии, начиная с 2018 года, от неформального политического диалога к более практическому и институционализированному формату С5/С6. Обосновывается, что ключевым преимуществом минилатерализма в регионе является возможность решать вопросы, представляющие общий интерес, посредством ограниченного переговорного формата при сохранении государственного суверенитета. Особое внимание уделяется Транскаспийскому международному транспортному маршруту, Среднему коридору, форматам С5+1 и расширению взаимодействия с Южным Кавказом как факторам, увеличивающим экономические и дипломатические возможности Центральной Азии. Результаты исследования показывают, что минилатерализм не обеспечивает экономическую самодостаточность, а способствует диверсификации внешних зависимостей, формированию альтернативных транспортных маршрутов и усилению коллективных переговорных возможностей государств региона. Вместе с тем экономическая асимметрия, инфраструктурные ограничения, проблемы водных ресурсов, разрыв между политическими решениями и их реализацией, а также геополитическая конкуренция крупных держав остаются

основными ограничениями региональной автономии.

Kirish. 1991 yilda mustaqillikka erishganidan keyingi dastlabki o‘n yilliklarda Markaziy Osiyoda mintaqaviy hamkorlik jarayonlari izchil va barqaror tus olmadi. Qozog‘iston, Qirg‘iziston, Tojikiston, Turkmaniston va O‘zbekiston o‘rtasidagi chegara masalalari, suv resurslaridan foydalanish, savdo to‘siqlari, transport aloqalari hamda xavfsizlikka doir turlicha yondashuvlar umumiy mintaqaviy kun tartibini shakllantirishni qiyinlashtirdi. Ilgari ilgari surilgan keng ko‘lamli integratsiya tashabbuslari esa ko‘pincha siyosiy ishonch va amaliy institutsional salohiyat yetarli darajada shakllanmaganligi sababli kutilgan natijani bermadi.

2017 yildan keyin vaziyatda muhim o‘zgarish yuz berdi. O‘zbekistonning qo‘shni davlatlar bilan ochiq va konstruktiv siyosatga katta e’tibor qaratishi mintaqadagi siyosiy muloqotning faollashishiga xizmat qildi. 2018 yilda Markaziy Osiyo davlatlari rahbarlarining Maslahat uchrashuvlari yo‘lga qo‘yilib, davlat rahbarlari o‘rtasida muntazam va nisbatan norasmiy muloqot uchun yangi platforma yaratildi. Ushbu formatning muhim jihati uning konsensusga, o‘zaro manfaatga va davlatlarning suverenitetini hurmat qilish tamoyiliga tayanishidir [1.b125].

2025–2026 yillarga kelib mazkur jarayon yangi bosqichga o‘tdi. Ozarbayjonning mintaqaviy muloqotdagi ishtiroki Markaziy Osiyo va Janubiy Kavkaz o‘rtasidagi aloqalarni kuchaytirib, transport va savdo yo‘nalishlarining strategik ahamiyatini oshirdi [3.b1]. Shu sababli bugungi kunda asosiy savol minilateralizm mavjud qaramliklarni shunchaki yangi diplomatik shaklda davom ettiryaptimi yoki Markaziy Osiyo davlatlarining iqtisodiy va strategik tanlov imkoniyatlarini haqiqatan ham kengaytiryaptimi, degan masaladan iboratdir. Mazkur maqolada minilateralizm to‘liq iqtisodiy mustaqillikni ta’minlay olmasa-da, mintaqa davlatlarining siyosiy manevr imkoniyatlarini va kollektiv muzokara salohiyatini oshirayotganligi ilgari suriladi.

Tadqiqot metodologiyasi. Tadqiqot sifat jihatidan tahliliy yondashuvga asoslanadi. Unda hujjatlarni tahlil qilish va jarayonlarni izchil kuzatish usullari qo‘llanildi. Asosiy manbalar sifatida Markaziy Osiyo davlatlari rahbarlarining Maslahat uchrashuvlari doirasida qabul qilingan deklaratsiyalar, bayonotlar, yo‘l xaritalari, transport va bojxona sohasidagi kelishuvlar hamda C5+1 diplomatik formatlariga oid rasmiy materiallar olindi [6.b1; 7.b1; 8.b1].

Nazariy jihatdan tadqiqot minilateralizm konsepsiyasiga tayanadi. Ushbu yondashuvga ko‘ra, cheklangan sonli davlatlar ishtirokidagi formatlar katta va murakkab ko‘p tomonlama institutlarga nisbatan ayrim masalalarda tezroq kelishuvga erishish imkonini beradi. Markaziy Osiyo sharoitida bu model davlatlarning suverenitetga bo‘lgan yuqori e’tibori bilan uyg‘unlashadi [4.b135; 5.b118].

Tahlilda mintaqaviy hamkorlikning bir necha bosqichi ajratiladi: siyosiy ishonchni tiklash, amaliy funksional hamkorlik, institutsional chuqurlashuv va geografik kengayish. Bunday yondashuv minilateralizmni faqat diplomatik uchrashuvlar yig‘indisi sifatida emas, balki mintaqaviy davlatlarning o‘z manfaatlarini birgalikda ilgari surish qobiliyatining rivojlanishi sifatida baholash imkonini beradi.

Markaziy Osiyoda minilateralizmning shakllanish mantig‘i

Markaziy Osiyoda minilateralizmning ommalashishiga mintaqa davlatlarining milliy suverenitetni himoya qilishga bo‘lgan kuchli intilishi muhim sabab bo‘ldi. Keng ko‘lamli integratsiya loyihalari ayrim hollarda davlatlarning siyosiy va iqtisodiy mustaqilligi cheklanishi mumkinligi haqidagi xavotirlarni kuchaytirgan. Maslahat uchrashuvlari esa aksincha, davlatlarga milliy vakolatlarini saqlagan holda umumiy muammolar bo‘yicha hamkorlik qilish imkonini berdi [2.b3].

Mazkur formatning yana bir afzalligi — amaliy muammolarni bosqichma-bosqich hal etish imkoniyatidir. Davlatlar yagona keng qamrovli shartnoma yaratmasdan turib, chegara punktlaridagi navbatlarni kamaytirish, tranzit tartiblarini soddalashtirish, bojxona jarayonlarini muvofiqlashtirish, energetika va suv masalalarini muhokama qilishlari mumkin. Ishtirokchilar sonining cheklanganligi siyosiy kelishuv xarajatlarini ham pasaytiradi.

Shu nuqtayi nazardan minilateralizm Markaziy Osiyoda “hamma masalada integratsiya” modelini emas, balki manfaatlar mos keladigan sohalarda tanlab hamkorlik qilish modelini shakllantirmoqda. Bu esa turli iqtisodiy tuzilmalarga, resurslarga va tashqi siyosiy ustuvorliklarga ega davlatlar uchun nisbatan moslashuvchan mexanizm hisoblanadi.

Norasmiy muloqotdan funksional institutsionalizatsiyaga

Markaziy Osiyodagi mintaqaviy hamkorlikni bir necha tarixiy bosqichga ajratish mumkin. 1991–2000 yillarda umumiy tarixiy va madaniy yaqinlikka asoslangan integratsion g‘oyalar ilgari surilgan bo‘lsa-da, ularning amaliy ijrosi cheklangan edi. 2001–2016 yillarda esa siyosiy fragmentatsiya, chegara cheklovlari va turli tashqi yo‘nalishlar mintaqaviy hamkorlikning rivojlanishini sekinlashtirdi [1.b128].

2018 yildan boshlab prezidentlar darajasidagi muntazam uchrashuvlar siyosiy ishonchni mustahkamlashning yangi bosqichini boshlab berdi. 2022–2024 yillarda esa hamkorlik transport, energetika, savdo va xavfsizlik kabi alohida yo‘nalishlarda vazirliklar va tegishli idoralar darajasiga tushdi. Bu jarayon siyosiy kelishuvlarni amaliy mexanizmlarga aylantirish uchun muhim shart bo‘ldi [6.b1].

2025–2026 yillarda mintaqaviy formatning institutsional chuqurlashuvi va Janubiy Kavkaz bilan aloqalarning kuchayishi kuzatildi. Ozarbayjonning faol ishtiroki Markaziy Osiyoni Kaspiy

dengizi orqali Janubiy Kavkaz va Yevropa transport makonlari bilan yanada yaqin bog‘lamoqda. Bunda maqsad supranatsional hokimiyat yaratish emas, balki mavjud davlatlararo muloqotni barqaror, prognoz qilinadigan va amaliy mexanizmga aylantirishdir [3.b1].

Transport yo‘laklari va iqtisodiy leverage

Markaziy Osiyo davlatlarining geografik jihatdan dengizga bevosita chiqish imkoniyatiga ega emasligi iqtisodiy avtonomiya masalasini transport yo‘laklari bilan chambarchas bog‘laydi. Shu sababli iqtisodiy avtonomiyani xalqaro bozorlardan uzilish yoki to‘liq o‘zini-o‘zi ta’minlash sifatida tushunish maqsadga muvofiq emas. Mintaqa sharoitida avtonomiya, avvalo, tashqi qaramliklarni diversifikatsiya qilish va bitta davlat yoki transport yo‘nalishining monopol ta’sirini kamaytirish qobiliyatini anglatadi.

So‘nggi yillarda Transkaspiy xalqaro transport yo‘nalishi, ya’ni “O‘rta koridor”ning ahamiyati oshdi. Markaziy Osiyo davlatlari va Ozarbayjon o‘rtasidagi hamkorlik temir yo‘l jadvali, port faoliyati, Kaspiy dengizidagi parom tashuvlari va bojxona tartiblarini muvofiqlashtirish orqali yuklarning tranzit samaradorligini oshirish imkonini beradi. Mazkur yo‘nalish mavjud transport tizimlarini birdaniga almashtirmaydi, biroq muqobil marshrut yaratib, eksportchilar uchun qo‘shimcha imkoniyat beradi [9.b14].

Mintaqaviy savdoning kengayishi ham siyosiy ishonchning iqtisodiy mazmunga ega bo‘layotganini ko‘rsatadi. O‘zbekistonning qo‘shni davlatlar bilan savdo aloqalarining o‘sishi chegaradosh hududlarda iqtisodiy faollikni kuchaytirmoqda. Biroq mintaqa iqtisodiyotlari hanuz tashqi investitsiyalar, yirik infratuzilma loyihalari, energiya bozorlari va ayrim an’anaviy transport tarmoqlariga bog‘liq. Demak, minilateralizmning iqtisodiy natijasi mustaqillik emas, balki tanlovlar sonining ko‘payishi va qaramliklarning bir manbaga jamlanib qolishining oldini olishdir.

C5+1 formatlari va strategik avtonomiya

Markaziy Osiyoning strategik avtonomiyasi ko‘p vektorli tashqi siyosat bilan bevosita bog‘liq. Mintaqa davlatlari odatda bitta geosiyosiy markazga to‘liq bog‘lanishdan ko‘ra, turli tashqi hamkorlar bilan parallel aloqalarni saqlashga intiladi [5.b119]. Bunday yondashuv ularga xalqaro vaziyat o‘zgarganda siyosiy va iqtisodiy variantlarni qayta muvozanatlashtirish imkonini beradi.

Bu tizimni ikki darajali tuzilma sifatida ko‘rish mumkin. Birinchi daraja — Markaziy Osiyo davlatlari o‘rtasidagi C5/C6 ichki muloqotidir. Bu doirada mintaqa davlatlari o‘zaro manfaatlarni aniqlaydi va umumiy kun tartibini shakllantiradi. Ikkinchi daraja — AQSh, Yevropa, Xitoy, Yaponiya, Janubiy Koreya va Hindiston kabi tashqi hamkorlar bilan C5+1 formatidagi aloqalardir. Birinchi daraja mintaqaviy pozitsiyani shakllantirishga, ikkinchisi esa tashqi iqtisodiy va diplomatik imkoniyatlarni kengaytirishga xizmat qiladi.

Kollektiv diplomatiya kichik davlatlarning muzokara salohiyatini ham oshirishi mumkin. Bu albatta barcha masalalarda yagona mintaqaviy pozitsiya mavjudligini anglatmaydi. Biroq yirik tashqi hamkorlar bilan mintaqa sifatida muloqot qilish davlatlarning diplomatik ko‘rinishini kuchaytiradi va ikki tomonlama muzokaralardagi assimetriyani qisman yumshatadi [4.b136].

Shu sababli strategik avtonomiya izolyatsiya emas, balki strategik agentlik sifatida tushunilishi lozim. Ya’ni davlat yoki mintaqa qanchalik ko‘p muqobil hamkor, bozor, transport yo‘nalishi va siyosiy variantga ega bo‘lsa, uning tashqi bosim sharoitida mustaqil qaror qabul qilish imkoniyati shunchalik yuqori bo‘ladi.

Mintaqaviy avtonomiyaning tarkibiy cheklovlari

Minilateralizmning ijobiy natijalariga qaramay, Markaziy Osiyoda chuqurroq integratsiyani cheklayotgan bir qator omillar mavjud. Birinchi muammo — iqtisodiy nomutanosiblikdir. Qozog‘iston va Turkmaniston iqtisodiyotida uglevodorod sektorining salmog‘i yuqori bo‘lsa, O‘zbekiston, Qirg‘iziston va Tojikistonda demografik o‘sish, mehnat migratsiyasi, qishloq xo‘jaligi va sanoat transformatsiyasi kabi omillar katta ahamiyatga ega. Turli iqtisodiy manfaatlarni yagona mintaqaviy siyosatga moslashtirish vaqt talab qiladi [2.b4].

Ikkinchi muammo — siyosiy qarorlar va ularning ijrosi o‘rtasidagi tafovutdir. Davlat rahbarlari darajasidagi deklaratsiyalar yo‘nalish beradi, ammo real natija vazirliklar, bojxona idoralari, transport operatorlari va moliyalashtirish mexanizmlarining samarali ishlashiga bog‘liq. Agar ma’muriy tartiblar uyg‘unlashtirilmasa yoki loyihalar uchun barqaror moliyalashtirish bo‘lmasa, yuqori darajadagi kelishuvlarning iqtisodiy ta’siri cheklanishi mumkin [2.b5].

Uchinchi muammo — suv va ekologik bosimdir. Amudaryo va Sirdaryo havzalaridagi suv resurslari yuqori oqimdagi gidroenergetika manfaatlari bilan quyi oqimdagi sug‘orish ehtiyojlarini muvofiqlashtirishni talab qiladi. Iqlim o‘zgarishi va suvga bo‘lgan talabning oshishi ushbu masalani yanada murakkablashtiradi. Bunday sharoitda faqat yillik siyosiy deklaratsiyalar emas, balki tezkor va doimiy muvofiqlashtirish mexanizmlari zarur.

To‘rtinchi muammo — yirik davlatlar o‘rtasidagi geosiyosiy raqobatdir. Rossiya, Xitoy va G‘arb davlatlari bilan parallel munosabatlarni boshqarish Markaziy Osiyo diplomatiyasi uchun murakkab vazifani yuzaga keltiradi. Mintaqa davlatlarining strategik avtonomiyasi tashqi kuchlar o‘rtasidagi raqobatning mintaqaviy kun tartibini bo‘lib yuborishiga yo‘l qo‘ymaslik qobiliyatiga ham bog‘liq.

Xulosa. 2026 yilga kelib Markaziy Osiyoda minilateralizmning rivojlanishi mintaqaviy hamkorlikning yangi modelini shakllantirayotganini ko‘rsatadi. Ushbu model Yevropa Ittifoqiga o‘xshash supranatsional tuzilma yaratishga emas, balki davlatlarning suverenitetini saqlagan holda umumiy manfaatlar mavjud bo‘lgan sohalarda amaliy hamkorlikni kuchaytirishga asoslanadi.

2018 yildan boshlab Maslahat uchrashuvlarining muntazam tus olishi siyosiy ishonchni mustahkamladi va keyinchalik transport, savdo, energetika hamda boshqa funksional yo‘nalishlarda hamkorlikni kengaytirishga zamin yaratdi.

Ozarbayjonning mintaqaviy muloqotdagi ishtiroki va “O‘rta koridor”ning ahamiyati Markaziy Osiyo minilateralizmini yangi geografik va iqtisodiy makon bilan bog‘lamoqda. Transport yo‘nalishlarini diversifikatsiya qilish mintaqa davlatlariga mavjud iqtisodiy va geosiyosiy qaramliklarni kamaytirish uchun qo‘shimcha variantlar yaratadi. Shu bilan birga, C5+1 formatlari Markaziy Osiyoning yirik tashqi hamkorlar bilan muloqotida kollektiv diplomatik imkoniyatlarni kengaytiradi.

Biroq minilateralizmni iqtisodiy o‘zini-o‘zi ta’minlash yoki tashqi kuchlardan to‘liq mustaqillik vositasi sifatida baholash noto‘g‘ri bo‘ladi. Mintaqa iqtisodiyotlari tashqi kapital, infratuzilma, bozorlar va transport tizimlariga ehtiyoj sezishda davom etadi. Uning asosiy strategik qiymati boshqa joyda — tanlov imkoniyatlarini kengaytirish, bitta tashqi hamkorga haddan tashqari bog‘lanib qolish xavfini kamaytirish va davlatlarning muzokara pozitsiyasini kuchaytirishdadir.

Umuman olganda, Markaziy Osiyoda minilateralizm 2026 yilga kelib norasmiy siyosiy muloqotdan funksional mintaqaviy agentlik sari rivojlanayotgan jarayon sifatida namoyon bo‘lmoqda. Uning kelajakdagi samaradorligi qarorlarning ijro mexanizmlarini kuchaytirish, iqtisodiy hamkorlikni chuqurlashtirish, transport infratuzilmasiga investitsiyalarni ko‘paytirish, suv resurslarini muvofiqlashtirish va ko‘p vektorli tashqi siyosatni saqlab qolishga bog‘liq. Ana shu shartlar ta’minlangan taqdirda, minilateralizm Markaziy Osiyoga global va Yevroosiyo jarayonlarida passiv obyekt emas, balki o‘z manfaatlarini faol ilgari suruvchi mintaqaviy subyekt sifatida harakat qilish imkonini yanada kuchaytiradi.

Foydalanilgan adabiyotlar ro‘yxati:

1. Buranelli, F. C. (2026). The Consultative Meetings of Heads of State of Central Asia: local norms, institutions and the fundamentals of regional order. International Affairs, 102(1), 121–145.

2. Centre for Eastern Studies (OSW). (2025). Looking inward: regional cooperation in Central Asia. OSW Commentary, 412, 1–8.

3. Government of the Republic of Uzbekistan. (2025, November 20). From communication format to strategic integration. Official Information Portal of Uzbekistan.

4. Naim, M. (2009). Minilateralism: The magic number to focus international cooperation. Foreign Policy, 173, 135–136.

5. Patrick, S. (2015). The new “new multilateralism”: Minilateralism, bilateralism, and other alternatives to global diplomacy. Global Governance: A Review of Multilateralism and International Organizations, 21(1), 115–134.

6. President of the Republic of Uzbekistan. (2025a, November 16). Address by the President of the Republic of Uzbekistan Shavkat Mirziyoyev at the Seventh Consultative Meeting of the Heads of State of Central Asia. Tashkent.

7. President of the Republic of Uzbekistan. (2025b, November 16). The Seventh Consultative Meeting of the Heads of State of Central Asia concludes. Official Press Service.

8. President of the Republic of Uzbekistan. (2025c, November 16). The President of Uzbekistan outlines priority areas for practical regional cooperation within the new format. Official Press Service.

9. World Bank. (2024). Middle Trade and Transport Corridor: Policies and Investments to Triple Freight Volumes and Halve Travel Time by 2030. World Bank Group Report No. AUS0003412.